

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστούν και πρώτον άρειθμοτιες χρόνον
την κλειστήν οικουμένην γήν των Παρθενόνων.

Χίλια κη' έννηκόσια πέντε,
τά κουρούμε κη' έν κουτερένται.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομαί γιά κάθε χρόνο—δ κ τώ φράγκα είναι μ όνο.
Γιά τά ξένα δωας μέρα—δέ κ α φράγκα και 'σ τώ χ έρι.

Είς γνάσιν φέρομεν παντός εύμούσου τοστέπ
δτι παλοσμέν όματα «Ρωμνού» άνελλιπής
μέ την άνάλογον τιμήν κη' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν δά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα του δεκεμβριου,
μυθος τά μάλα κρού.

Έννηκόσια και δέκα κη' έννά
και κουέβρο με χίλια στανιά.

Ο Φάλλης με τόν Ησακιηά και τών κορμάτων τά πουλά.

Άπ' τό σπηι, Ράλλη, θραίνεις,
τρέχουν πληθή κρηρότα...
πές μας, Μήτω, ποδ πηγαίνεις
μέ' ψηλά και ρεδιγόντα.

Μ' ένα τέτοιο λοδοο μαθρο
γηδ ποδ τειχει, τοστέπ ;...
Τρέχω την Κορώνα νάβρω
νά της πώ και νά μου' πη.

Φίλοι σφιγγουνε τό χέρι
ποδ περμένον Στρατηλάτη...
βάρη πίσω, ναροσάτηρ,
κη' ίσα' μπρος γιά τό Παλάτι.

Μηναίει και καθίσει δίπλα στην Κορώνα την χρουφή
και τ' άγανει κη' οί δαδ των όρα μία και μισή.

Άμα πάναν καταβόλνει
βιασικώς τά σκαλοπάτια,
στην καρδία ξαναμπαίνει
κη' όλοι τόν νυκτοδ' στά μάτια.

Τρέχουν τούτοι, τρέχουν κη' όλλοι,
τρέχει κάθε χασομέρης...
πές μας τά μαντάτα, Ράλλη,
και τόν νόνο μας τόν έξερεις.

Άπό τό Παλάτι φθάνω,
μέ σταδίτε' άνασάνα,
μέ συγμή νά βγάλω πρώτα
την' ψηλή κατελαδοσθρα
και την μάσρη ρεδιγόντα
και την Άλλη την σαβόθρα,
κη' έπειτα νά σάς τ' άδ, φίλοι μου παντοσινού,
μέ τό σίγμα και τό νι.

Αδά ποδ μούπε με καρδία
ή προσφιλης Κορώνα
δέν τάπε σ' άλλους, βρε παιδιά,
και νύν και' στόν αλόνα.

Μ' έκείνα ποδτε σήμερα' στόν Μήτο' ό Κορωνάος
δσοι δέν είναι νόμα μας δά πάνε κατά κρέας.
Μ' έκείνα ποδτε σήμερα' στόν Μήτω σας ό Θρόνος
τοσπάνης περιζήτητος έγώ δά μείνω μόνος.

Μούπε πώς ειναι Βασιλης σαφάνια τρία χρόνα,
μούπε πώς στό Ρωμικίνο περτά χαρτωμένα,
μέ Σύμβουλο του Σέμματος δέν εινε σάν κη' έμένα.

Είδε τό κρέας τό γογγό
νά τό προνούσουν κη' όλλοι,
άλλά ποτε Πραδουπονηρό
δέν εινε σάν τόν Ράλλη.

Μοδρε πώς πῶς τὰ πράγματα μόνο μ' ἐμένα πῆμα
καὶ πῶς καλὰ θά' ἤφαιναν ἂν ἄλλα καὶ χροῖμα.
Μοδρε πώς τὰ κατάφερα καὶ μῦσα κ' ἔξω τέλμα
καὶ σέ' ἄγαν, βρε παιδί, θά' δοῦμαι τὴν ὀφέλιμα.

Ἐδέσθη σ' ἄρα σύμφωνος μ' ἐμὲ, τὸν πρότερο φίλο,
κ' ἔνα μονάχα μὴθινα παράπονο γινῆαι
πῶς ἔπρεπε πρὸς τὸ παρὸν νὰ ξαναπαρηγγελῶ
κ' ἄλλα τωπρέμα Μάνλιχε κ' ἀντιτορπιλλικά.

Ἐγὼ τοῦτα : φθάνουν, Ρίχα,
μὰ τὸ Στέμμα τὰ βρε ἄλλα,
κ' ἐγὼ τότε τοῦ ξανθὰ καὶ μὴ γινῶσι κ' ἔμπειρα
πῶς ἂν γίνονταν σὸν καινούργια τὰ θωρακιστὰ τὰ τρία,
κ' ἔν' ἀκόμη δευτὰ
νὰ γερῆ θωρακιστὸν,
τότε κάθε γειτόνος μας κ' ἄλλοφίλου ταπεινὸν
θά τοῦ κάνουμε γαλάστρα,
τότε πᾶ νὰ συχαροῦν τὸ γνωστὸ Καραμπουροῦ
καὶ τῆς Περέβρας τὸ κάστρα.

Ἄρχισε νὰ μὲ συχαίρη
θα' ἔπαιναν ἀφειδῶν
κα' στὰ μάτια μὲ' κντοῦσος.

Μοῦ ξανάφριξε τὸ χέρι
κ' ἔνα τέταρτο σχεδὸν
σὸν δικὸν τὸν τὸ κρατούσος.

Τι λατρεῖα τῆς Κορώνας, κ' ἦσαν ὅλη ν' ἀποφῆμα
μῆλιν ἔμαθε τὴν τοῦμα, μῆλιν ἔμαθε τὴν κρῖσι.
Μὰ τὰς τόσας διαφύσεις, μὲ τὰ λόγια τῆς αὐτῆς
ἔβαλα σὸν τοῦ μου πάλι τοὺς γνωστοὺς δεκαεπτά.

Καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ Θρόνου παρ' ὄλιγον νὰ ζήτῃσος
σὸν ἔδωκε τὸν μεγάλο
τῆς Κορώνας νὰ προβάλλω,
κ' ἂν' ἐκεῖ τοὺς Ἐριδίτας νὰ τοὺς ἀναθεματίσω.

Ἐμπρός, βραβεῖτε τὰ βλοιά,
βραβεῖτε τὰ σαντούρα,
καὶ πράγματ' ἂν τὸν Βασίλην
θ' ἀκούσατε καινούργια.

Μοδρε πώς θέλωμε Στρατοῦς,
πῶς σήμερα χωρὶς αὐτοὺς
φίλος δὲν βλεποῦνται κανεὶς
καὶ τὸν καιρὸ μας χιόνιμα,
καὶ μόνο μὲ τοὺς συγγενεῖς
πῶς τίποτα δὲν κάνουμε.

Ναὶ μὴν ἀφῆλμοι κ' αὐτοί,
ἀφῆλμοι κ' ἐκείνοι,
μὰ τί σὺς λέγε κ' ὁ Στρατοῦ ;
καθίνας ἄς τὸ κρητῆ.

Ἐγώμει τόρα τὸ χροῖμα
τῆς λατρευτῆς Κορώνας,

ποῦχα καμάρει κερῖσος
καὶ λαύρα γὰρ Στρατοῦσος.

Ἐγὼμ' ἐκείνο τὸ παιδί,
ποῦ τὴν Κορῶνα κελαιδεῖ.

Ἐγὼμ' ἐκείνος, βρε παιδί, ποῦ μέρα μωσημερὶ
ὁ Κορωνάτος μωσαφριε μὲς σὸν σταθμὸν τὸ χέρι,
κ' Μωσαφριαν οἱ Κόντιδες, κ' εἶπαν αὐτοὶ κ' ἐκείνοι
πῶς τέτοιο σφῆζιμο χερῖσος δὲν ἔχει ξαναγίνει.

Ἐγὼμ' ἐκείνος ὁ πόλδς,
ὁ τέως σανδοφίλης,
ποῦχα κοτάχρῖσος μαλλιά,
πολλοὺς κουμπάρους καὶ σουλιά.

Ἐπῆρα καὶ σὴν ἔλθεισος, ποῦ γίνηκε σὸν Βάλο,
καὶ γὰ τοὺς φίλους ἔβγαλα κ' ἀπὸ τὴν μνῆμα ἔξωμα,
ἔγώμει Γιάρορ καὶ Βουλῶν κ' ἀντιτορπιλλοβόλο,
ποῦ καὶ τὰ χέρι μου τὰ δῶδ πρέπει κανεὶς νὰ σφῆγγη.

Ἐγὼμ' ἐκείνος, ποῦ Στρατοῦ θὰ μὲ δοξάσουν λαύροι,
ἔγώμει, ποῦ μ' ἔρριξανε δεκαεπτά κοπῶντια,
ὁποῦ τὸ Στέμμα σὸν κ' ἐμὲ Προδουπορηγὸν δὲν θάβρωμα
κ' ἂν ἄρδ φοραῖς περῶσους σαράντα τρία χροῖμα.

Ἐγὼμ' ἐκείνος, ποῦγινα τσοπάνης μ' ἐκολλῶμα,
ἔγώμει, ποῦ στρηζομαί σὸν Θρόνον τὴν φιλῶμα,
ἔγώμει τῆς εἰνοίας του τῆς θρηλῆς δοφραδίον,
δοτή, ἀδάμας, ράδιον.

Ἐγώμει Σίλιος καὶ Στρατοῦ, ποῦ κάθε τοῦς κελαιδεῖ,
κ' ὁ Κόντις γὰ τὴν εἰνοία τοῦ Θρόνον μὲ ζήλεισος,
κ' ἀπὸ τῆς ζήλεισος ἔσκασαν τὰ ἔνα τὰ κοπάδια
σὸν ἔμαθαν τοῦ Βασιληῶν τὰ λόγια καὶ τὰ χάδια.

Ἐγὼμ' ἐκείνος, ποῦ πολλὰ τὸ Στέμμα ξαναμίμησε,
μόνο ποῦ δὲν μ' ἐρίλησε.
Ἐγὼμ' ἐκείνος, βρε παιδί,
ποῦ παλῶ καὶ τὴν μπῆτσιμα,
καὶ ἔρχω μὲ τρικοποδιὰ
καμπὸ ἀργιοκάτσιμα.

Θαροῦτε, φίλοι μου καλοί,
γὰ σὺς κ' ἡ μέλλουσα Βουλῆ,
τοῦ Θρόνον τὸ χαμόγελο, τῆς θρόνεως τὸ χροῖμα,
κ' ἐμῆς, παιδί, θὰ γίνωμε τοῦ μέλλοτος τὸ κόμμα.

Ὁ Ρίλλης τέτοια τοῦς μῆλιν
κ' ἴλιος ἐφεργόβουλε,
κ' ἔχασαν φίλοι του πολλοί
καὶ τὸν ρατοῦσαν δλοῖ.

Ραλλῶμα μας, τὸ χέρι σου τὸ πολυγαδῶμα μῆρο,
γὰ εἶναι σὸν πληρημένο ;
μὴ πουθενὰ τὸ κῆπος ; μὴ πουθενὰ τὸ μάγκασος ;
μὴ σ' ἔχασαν τὰ νευριὰ καὶ μόνος σου τὸ δάγκασος ;

Ἄν εἶναι μῆτε μάγκασμα,
δὲν εἶναι μῆτε δάγκασμα

της χείρας μου το πρόξιμο,
μόνο Κορόνας ορίξιμο.

'στη βροχή ποδινα νερό
τώρα το λένουν άλλοι.

... τους φίλους... μήπως και πάλι... η χαρά των
... των κομμουνιστών τα πουλιά... τίναξαν τα φτερά των
... θαλασσοδαν... η Έλσα... του Ράλλυ... τα μήνυμάτα
... Προτανεία... η' Αγοράς... και προπατόδων... μνήματα.

Τόν Κόντε τον εξέχασε τον αξιομακάριστο...
... δέν ελμ'εμάνος τάχασι, ποδ μ'έλεγεσ εδχάριστο ;
... δέν ημουν Σύμβουλος κ' έγώ μδ ζήλα κ' επιμέλεια ;
... δέν ελμ'εμάνος, ποδ μαντα' μδ' μέρα' στην Αειύλεια ;

Επρόσωπος της 'σπίς Ησαΐας
του Κόντε του Κοροφάντη.

Μη τάχατε σέν έβασε λουτρού τδ καλοναίρι
... και πάλι σέν έγδρξίσε' σ'ο κρότος' τον χειμώνα,
... δέν έλασες σπινιά σπινιά και το δισό' μου χέρι
... κ' έμπαρδς εις δλους φαταρδ μ'εγδίνεσ, Κορόνα ;
... Μη και μ' έμνα τάχα δέν' πάρασ εδχάριστο ;
... μη δίπλωμα Πρωθυπουργού κ' έγώ δέν' κηρώ μ'έμνα ;

'Ω μούσε και ναπέλα,
... κούνα μωγά' η' ράμη σου,
... πάρε καρτίνα κ' έλα
... τδ' κη; και σδ την γνάμη σου.

Μήπως κ' έμ δέν' γλίτωσε μ'έμνα σου τδ χέλι ;
... μήπως δ Ράλλυς μοναχ' μ'ορετ τδ παραγγέλι
... νέα τουρέμα Μάνιχερ κ' άντιπορμιλιά ;
... μόνος έμείνεσ σχάμα κοσεί πολεμιά ;

'Σούθησε κ' δ' λιγερδ,
... της άρχοντιάς η' κήμα,
... κ' δ' Κερκυραίοσ διβερδς
... τήναι μιλιά' σ'ο Σάμμα.

Μη τάχατε δέν εμπαρδ κ' έγώ τδ παραγγέλι ;
... κ' δ Ράλλυς άν ζητ' Στρατδ μήπως έγώ δέν θέλω ;
... μη δέν' μπορώ γ'α Μάνιχερ κ' άντιπορμιλιοβόλα
... τ' άρσησ το Ρομπίνο με τρώμα μαντιβόλα
... Μη κ' δ Σιμπόπουλοσ Στρατδ δέν θέλω, Βασίλη ;
... μήπως γ' άνδρδ δέν έβαλε φόροσ και σ'ο σουλδ ;

Κορόνα μου, η' σούβανα κ' ελμασ' σ'ον Ράλλυ τίποτα,
... κ' τώρα τδ βρωιά βασιλ' σ'αδ πένα Βιλατίνα ;
... μή; και μ' έληρομύθησ, Κορόνα γίνονα, τήναι
... τήσ νερδ της άσθησ; γ'α' μένα τόν Κοροφάντη ;

Έτσι σδ τώσιν τόν καιρό
... ποδίσ τόν χροσομύλλη ;